

Saarna 1.1.2019

Nimi. Meillä jokaisella on nimi. Se erottaa meidät muista, tekee meidät erityisiksi. Suomen kielessä käytetään aika harvoin toisen nimeä puhuttelussa tai keskustelussa. Huomaan ainakin itse välttäväni monesti nimen käyttämistä, en siksi, ettenkö muistaisi keskustelukumppanini nimeä, vaan siksi, että nimen käyttäminen tuntuu liian intiimiltä, liian läheiseltä. Jos muistelen niitä tilanteita, joissa muut puhuttelevat minua etunimelläni, niin yleensä on kyse jollakin tavalla tunteellisesta hetkestä. Ystävä voi esimerkiksi yllättyä ja ilahtua näkemisestäni niin, että huudahtaa nimeni. Tai hän voi tuntea myötätuntoa ja lohduttaa vaikeassa tilanteessa ja sen takia käyttää nimeäni. Tilanteita voi olla monenlaisia, mutta oman nimen kuuleminen tuntuu erityiseltä. Tärkeältä.

Nimi Jeesus tulee heprealaisesta nimestä Joosua ja tarkoittaa sananmukaisesti ”Jumala pelastaa”. Tuohon aikaan oli tavallista antaa lapsille nimiä, jotka merkitsivät jotakin. Monesti nimet sisälsivät myös Jumalan nimen sen takia, että Jumala suojelisi ja pitäisi huolta, olisi lapsen kanssa läpi tämän elämän. Tavallisia miesten nimiä, joiden merkitystä emme enää nykyään tule ajatelleeksi ovat esimerkiksi Samuel (Jumala kuulee), Daniel (Jumala on tuomarini) ja Joonatan (Jumala on antanut). Naisten nimistä taas Johanna (Jumala on armollinen) ja Elisabet (Jumala antaa avun) ovat sellaisia, jotka viittaavat Jumalaan. Nimi oli siis myös siunaus lapselle, Jumalan läheisyyden ja rakkauden toivutus. Sitä se toki voi olla nykypäivänäkin.

Varhaisille juutalaisille Jumalan nimi oli pyhä. Niin pyhä, ettei sitä tullut lausua ollenkaan kunnioituksesta Jumalaa kohtaan. Hänen nimensä korvattiin erilaisilla kunnioitusta osoittavilla nimityksillä, kuten Herra ja Jumala. Tämä onkin juuri se syy, minkä takia emme enää ole täysin varmoja siitä, miten Jumalan nimi on alkujaan lausuttu. Varhaisilla kristityillä tilanne oli aika erilainen. Jeesuksen nimi on pyhä, onhan sekin Jumalan nimi. Mutta varhaiset kristityt käyttivät sitä runsaasti ja rohkaisivat toinen toisiaan rukoilemaan, parantamaan ja kastamaan Jeesuksen nimessä.

Mistähän tämä johtuu? Varma ei tietenkään voi olla, mutta yksi selitys on siinä, että Jeesus syntyi ihmiseksi ja otti ihmisen nimen. Hän toi pyhän meitä lähelle. Hän teki siitä intiimiä ja läheistä. Niin henkilökohtaista, että uskallamme ja haluamme puhutella Häntä nimeltä. Kuinka uskomatonta! Meillä on Jumala, joka halusi syntyä maailmaan kärsimyksen keskelle yhdeksi meistä vain sen takia, että Hän voisi tulla meitä lähelle. Sen takia, että Hän voisi etsiä jokaisen eksyneen ja olla lähellä jokaista särkynyttä. En tiedä mitään suurempaa rakkaudenosoitusta, kuin minkä Jeesus on meidän puolestamme tehnyt.

Jumalan ja Jeesuksen omaksi tunnustautumista sanotaan monesti Hänen nimensä tunnustamiseksi. Kun tunnustamme Jeesuksen nimen voiman, tunnustamme myös nimen kantajan voiman. Jeesus antoi meille oman nimensä voimaksi. Nimen, joka tarkoittaa Jumala pelastaa. Kun tunnustamme Jeesuksen nimen, silloin me myös turvaudumme Häneen, haemme Häneltä lohdutusta ja tukea. Nimensä kautta Jeesus tulee meitä lähelle ja nimensä kautta Hän myös lohduttaa meitä, jos vain uskallamme luottaa siihen, että tämä perustus kestää.

Se ei aina ole helppoa, ei todellakaan. Jumalaan luottaminen voi olla vaikeaa, se voi olla kivuliasta ja elämässä saattaa tulla hetkiä, jolloin miettii toistamiseen: Miksi luotin? Luottamus on jotakin niin haurasta, niin särkyvää. Se koskettaa meidän syvintä itseämme, luottaessamme olemme haavoittuvimmillamme. Sen takia se on myös niin vaikeaa.

Näytän sinulle sisimpäni, Jumala. Mitä jos et pidäkään näkemästäsi? Mitä, jos se ei riitä? Haluan kertoa sinulle jotakin, jonka olen oivaltanut uudelleen. Jotakin, jonka joudun jatkuvasti oivaltamaan uudelleen: Sen ei tarvitse riittää. Mitä ikinä meillä onkaan annettavana Jumalalle, se ei voi koskaan riittää. Eikä sen tarvitsekaan. Jumala oli valmis antamaan oman poikansa ja Jeesus oli valmis kuolemaan, jotta meillä olisi sovinto. Jotta meidän ei tarvitsisi pelätä.

Jeesuksen nimi on kaiverrettuna jokaisen meidän sisimpäämme, meidän sydämiimme. Jumalan nimi on minussa. Jumalan nimi on sisälläni. Saan kantaa sitä mukani, missä ikinä kuljenkin, ja se tuo minulle turvaa. Jumala on istuttanut nimensä syvälle meihin ja se saa kasvattaa meissä luottamusta vähitellen. Vaikka olisimme menneet maailman myrskyissä rikki, saamme kasvaa ja saamme korjaantua pikku hiljaa, ilman mitään kiirettä. Jumalan kanssa ja Jumalan läsnäolossa.

Jumala on arvostelua ja tuomitsemista suurempi, Jumala katsoo sinua lempein silmin. Jumala korjaa rakkaudellaan. Hän on luonut meidät jokaisen omaksi kuvakseen, Hän on kutsunut meidät nimeltä omakseen. Herra sanoo: *"Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun."* Jumala ei pelkää käyttää meidän nimeämme, Hän ei pelkää toistaa sitä eikä Hän pelkää kirjoittaa sitä elämän kirjaan. Aivan kuten meille Jeesuksen nimi on rakas ja tärkeä, Jumalalle meidän nimemme on tärkeä. Jokaisen meistä.

Tähän luottaen ja tähän turvautuen saamme rohkein mielin lähteä uuteen vuoteen. Kantaen mukanaamme Jumalan nimeä ja omaa nimeämme saamme aloittaa alusta, jättää menneen vuodet tomot taaksemme ja iloita tulevasta vuodesta, sillä Herra on meidän kanssamme.